

CHODZIEN (1) *sb m*

N sg chodzi(e)ń.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Ten, kto chodzi, podróżny: Chodzień iedeⁿ gdy w drogę śpiał/ Idąc táko łobie gadał BierEz L3.

Cf CHODAK

ZZa